

Тому, на наш погляд, при визначенні суб'єкта (кривдника) необхідно особливу увагу приділяти особам за якими раніше спостерігалось схильність до насильницьких дій, зокрема це стосуються проявів жорстокого поводження з тваринами, або проживання в сім'ї так званої категорії «ризик», де один з членів сім'ї систематично вчиняє насильницькі дії, а жертва даного насилля сприймає це як належне.

Одержано 19.11.2019

УДК 347.9

Тетяна Олександрівна ПОПОВА,

курсант Ф2-405 факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Олексій Валерійович САЛМАНОВ,

викладач кафедри кримінального процесу

та організації досудового слідства факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

ЩОДО ПРОБЛЕМ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ З ОПЕРАТИВНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Для вдосконалення організації взаємодії підрозділів Національної поліції України, насамперед необхідно досліджувати помилки та проблеми, що виникають між ними під час проведення негласних слідчих розшукових дій. Ефективність, результативність і повнота розслідування злочинів значною мірою залежить від налагодженості організації діяльності уповноважених суб'єктів, які повинні функціонувати разом. В першу чергу це стосується працівників органів досудового розслідування та оперативних підрозділів. Адже проблеми їх взаємодії є однією з причин недостатнього виявлення, розкриття та розслідування злочинів.

Чинний кримінальний процесуальний кодекс України не містить в собі визначення поняття «взаємодія», однак даний термін згадується в п. 5 ст. 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», що являється одним із обов'язків

підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність та зобов'язує оперативних працівників здійснювати взаємодію між собою та іншими правоохоронними органами, в тому числі відповідними органами іноземних держав та міжнародних антитерористичних організацій, з метою швидкого і повного попередження, виявлення та припинення злочинів. Науковець О. В. Яковлев в своїй науковій роботі дав своє визначення цьому поняттю і зазначив, що взаємодія слідчих та оперативних підрозділів при проведенні слідчих (розшукових) дій, оперативно-розшукових заходів та негласних слідчих (розшукових) дій – це взаємодопоміжна, спільна та узгоджена співпраця при досудовому розслідуванні злочинів з розподілом компетенції, функцій, повноважень, взаємних обов'язків, яка спрямована на розв'язання завдань кримінального судочинства.

Діючі нормативно-правові акти роблять слідчого не тільки офіційним, але й фактичним лідером. За своїм правовим статусом він є юридично відповідальним, бо саме слідчий визначає саму потребу у взаємодії, цілі та напрямки розслідування злочину, несе відповідальність за належну реалізацію взаємодії зокрема, та за весь процес перебігу досудового розслідування. В свою чергу оперативні працівники сприяють слідчому у вирішенні проміжних завдань і досягненню кінцевої мети розслідування конкретних кримінальних проваджень, відповідають за належне здійснення оперативно-розшукової діяльності, проведення оперативно-розшукових заходів, фіксації та використання їх результатів. Саме взаємодія є невід'ємним елементом діяльності підрозділів, завдяки цьому процесуальна діяльність має дати ефект в розкритті злочинів, який вони не зможуть досягти діючи самотійно один від одного.

До проблем взаємодії означених підрозділів слід віднести психологічні протиріччя, нерідко має місце негативне ставлення до конкретних працівників. До конфлікту між ними може призвести розбіжність особистих якостей, інтересів та думок, адже в своїй роботі слідчий ставить за мету повне та всебічне розслідування та своєчасне направлення кримінального провадження до суду, коли в той же час оперативний працівник поліції переслідуює більш вузьку і близьку йому мету – встановлення особи злочинця та отримання показників. В більшості випадків працівники оперативних підрозділів не сприймають слідчого як посадову особу, якій вони повинні підпорядковуватися.

Наступною проблемою взаємодії підрозділів досудового розслідування та оперативних підрозділів, являється те, що слідчий в більшості випадках досить мало, або ж взагалі не знає норм оперативно-розшукового законодавства, не розуміється в нюансах проведення оперативно-розшукової діяльності, оперативно-розшукових заходів. Саме це впливає на швидкість та ефективність їх спільної роботи, бо оперативному працівникові складно довести слідчому про необхідність проведення тої чи іншої негласної слідчої (розшукової) дії під час розслідування кримінального правопорушення.

Отже, можемо дійти висновку, що слідчі та оперативні підрозділи в розкритті та розслідуванні злочинів будуть мати достатній рівень ефективності, тільки в разі спільної взаємодії, яка вимагає детального спільного планування, обговорення думок, участі в проведенні окремих слідчих і розшукових дій, така форма взаємодії додасть спільній діяльності цілеспрямованості і більшої організованості. Вдосконалення системи управління, організації та контролю потребують швидкого вирішення, адже від цього залежить якість, повнота та швидкість розкриття кримінальних правопорушень, що готуються чи були вчинені.

Одержано 19.11.2019

УДК 351.95

Роман Романович РОМАНІВ,

курсант групи Ф4-201 факультету № 4

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Ірина Дмитрівна КАЗАНЧУК,

доцент кафедри адміністративного права та процесу

факультету № 1 Харківського національного

університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ КІБЕРПОЛІЦІЇ ЩОДО ВИЯВЛЕННЯ ТА ПРОФІЛАКТИКИ ПРАВОПОРУШЕНЬ У КІБЕРПРОСТОРІ

Стрімкий розвиток інформаційних технологій трансформує світ, поступово створюючи інформаційне суспільство. Водночас впровадження в життя людини новітніх інформаційних